
Kántor Zsolt

CITROM

(PÓTLÓ)

Anyu klasszikus csirkehúslevese megnyugtat vasárnap.
Egy ampulla intuíció.
Láttam, ahogy pucolta a zöldségeket.
Frenetikus illatok. Fehérrépa. Bekapok egyet.

Már forralta a fazékban a vizet,
Amikor a répákból vékonyka korongokat szeletelt.
Fantasztikus gyorsasággal vágta össze a fokhagymát.
Odakerült végül a vágódeszkára a meztelen karalábé is.

Jaj! Nem kerülhette el a sorsát a friss csirkemell sem.
Mégfőtt.
A felforrt egésznek szintézis illata/ jellege lett –
Írtam fáradt naplóm lapszéli senki földjére,
Egybekeltek a színek s az ízek.

Tudtam, a fenomenológia elvisz egy másik irányba.
Mit nekem kompozíciós elvek!
Ha nem megy, előveszek a hűtőből
Egy nagy elbeszélést. Vörösbort.

JEGYZETEK ALVÓ HÖLGY „TETEMÉN”

Tetszés, nem tetszés? Levés és *vanás*.
Egyik így, másik úgy: mire vélje?
Éjfél körül talál rám igazi énem.
Halogatás és tett között a száj –

A bűnnél hamarabb elévül az érdem.
Így megint kimondtam, mielőtt tettem.
In toto – az illúziót kimetszem.
Nem firtatom okát. Bár tudni nem árt.

Átlépném az egészet. Nincs haladás.
Amit el akarok érni: mentem.
S szép, nagy csúszással reagál.

Mindvégig úton vagyok öled felé.
A történelem is tonnányi hiány.
Az idő link – rákattint a talány.

Bort öntök. Az is silány.

A POLC PLANETÁRIUMA

HÁLÓ

Olykor össze kell szedni a fontosabb dolgokat.
S az egészet elpakolni, mert másra kell a hely.
Félrerakni, bedugdosni bizonyos lukakba,
ahonnan újként néznek rám. Micsoda csel!

Szinte életbevágó ügyek vesznek el
idő- és helyhiány miatt.
S mire adódik alkalom s lenne mód,
a kedv esik hanyatt!

Hogy mitől lesz az ember boldogabb!
Semmiségekben lapul a tovább. Elvitel, áthozat.
Akár egy témazáró dolgozat.

Nem dől össze tőle a világ!
De lehet belőle inspirált hangulat.
S hirtelen előkerülnek megvarrt zoknik s egy gyufa.